

“Oració constant, del matí fins a la nit”

La veritable oració, la que absorbeix tot l'individu, no l'afavoreix tant la soledat del desert, com el recolliment interior. (Solc, 460)

26 d'octubre

Jo, mentre em resti una mica d'alè, no pararé de predicar la necessitat primordial d'ésser ànima d'oració, sempre!, en qualsevol ocasió i en les circumstàncies més dispars, perquè Déu no ens abandona mai. No es cristià pensar en l'amistat divina

exclusivament com en un recurs extrem. Pot semblar-nos normal ignorar o menysprear les persones que estimem? Evidentment, no. Són constantment per a aquells qui estimem les paraules, els desigs, els pensaments: hi ha com una presència contínua. Així mateix, doncs, amb Déu.

Amb aquesta recerca del Senyor, tota la nostra jornada es converteix en una conversa sola, íntima i confiada. Ho he afirmat i escrit tantes vegades, i no em fa res de repetir-ho, perquè Nostre Senyor ens fa veure —amb el seu exemple— que aquest és el comportament encertat: oració constant, del matí a la nit i de la nit al matí. Quan tot surt amb facilitat: gràcies, Déu meu! Quan arriba un moment difícil: Senyor, no m'abandoneu! I aquest Déu, *benigne i humil de cor*, no oblidarà els nostres precos, ni hi romandrà indiferent, ja que Ell ha afirmat: *demanau i us ho*

*donaran, cerqueu i trobareu, truqueu i
us obriran. (Amics de Déu, 247)*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/dailytext/oracio-
constant-del-mati-fins-a-la-nit/](https://opusdei.org/ca-ad/dailytext/oracio-constant-del-mati-fins-a-la-nit/)
(08/08/2025)